

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

26. Marts 1945, jfr. Lov Nr. 297 af 22. Juni 1945, samt Lov Nr. 183 af 30. Marts 1946, indtil den 1. April 1948.

Som det vil være det høje Tings Medlemmer bekendt, har Tilførselen af udenlandsk Brændsel vist sig højst usikker, og man maa derfor være indstillet paa, at det ogsaa i 1947 vil blive nødvendigt at iværksætte en ikke ubetydelig Tørveproduktion. Derfor foreslaas den paa dette Omraade gældende Lovgivning opretholdt endnu et Aar. Jeg kan oplyse, at der i den forløbne Sæson er produceret 307 Mill. t Tørv, og saafremt Brændselsituationen ikke imod Forventning bedres væsentlig, vil det blive nødvendigt at stille efter at gennemføre en mindst lige saa stor Produktion i 1947.

Endvidere maa det af Hensyn til Befolkningens Behov for Brænde anses for nødvendigt at bevare den ved Lov givne Bemyndigelse til at paalægge Ejere af Skove og Plantager Pligthugst af Brænde. I Hugstaaet 1946—47 er der udskrevet en Brændeplichthugst paa 970 000 rm. Jeg tror ikke, man tør se bort fra Muligheden af, at det kan blive nødvendigt ogsaa i Hugstaaet 1947—48 at opretholde en Brændeplichthugst.

Med Hensyn til Brunkulsproduktionen skal jeg kun bemærke, at den maa paaregnes fortsat i mindst uforandret Omfang i 1947. Det maa dog anses for usandsynligt, at der vil blive foretaget Ekspropriation af Brunkulslejer til Brug for Staten, hvorimod det ikke kan anses for udelukket, at der fra privat Side kan fremkomme Anmodning om Ekspropriationer, navnlig til Fremskaffelse af Lagerpladser o. lign.

Jeg skal med disse korte Bemærkninger anbefale Lovforslaget, der som sagt er vedtaget af det andet høje Ting, til en hurtig og velvillig Behandling her i Landstinget.

Wittrup: Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa en Forlængelse af den gældende Lov om Fremskaffelse af indenlandske Brændselsmaterialer. Lovforslaget har været til Udvalgsbehandling i det andet høje Ting, og man er der enedes om en uforandret Fortsættelse af denne Lov. Der er derfor ikke meget at sige om selve Lovforslaget. Denne Lovgivning har ofte været omtalt baade her og i det andet høje Ting.

Jeg ser af Udvalgsbetænkningen fra Folketinget, at der er fremsat adskillige Ønsker, som har faaet en velvillig Modtagelse. Som det fremgaar af Betænkningen, har den højtærede Handelsminister oplyst, at der vil blive taget Hensyn til Ønsket om Fremskaffelse af Cykeldæk til Arbejdere, der skal ud i Tørvemoserne og Brunkulslejerne, og der vil blive sørget for, at det bedst mulige Værktøj kan fremskaffes; i det hele taget vil man støtte, hvor man kan, for at den hjemlige Produktion af Brændsel kan blive saa omfattende som muligt.

Sidste Aar ved Behandlingen af denne Sag her i Tinget rettede jeg en Forespørgsel til den højtærede Landbrugsminister angaaende de store Sandbjerge, der hober sig op ved Brunkulslejerne i Jylland, og hvis Tilstedeværelse stadig er en Trusel, idet der kan opstaa en meget generende Sandflugt. Hvis vi skulde være saa heldige at faa et Aar med saa meget tørt Vejr, at vore Tørv kunde blive tørre — det kunde de nemlig ikke sidste Aar, og det dæmpede jo meget paa Sandet —, er jeg bange for, at det vil sætte Fart i Sandet. Sidste Aar fik jeg et velvilligt Svar af den højtærede Landbrugsminister, og det gjorde mig naturligvis godt, men om der er sket mere, ved jeg ikke. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, om der er sket mere i Retning af at sikre imod den Sandflugt, der let kan opstaa, dels ved Planering, dels — og i særlig Grad — ved Beplantning med dertil egnede Vækster. Jeg tænker her paa Bjergfyr, som er i Stand til at gro næsten hvor som helst, og der er maaske ogsaa andre egnede Vækster, som kunde bidrage til at sikre imod en Sandflugt, som vilde være meget uheldig, idet den jo ikke alene gaar ud over dem, som har Brunkulslejerne, men i endnu højere Grad gaar ud over Naboerne. Det vilde være uheldigt, hvis vi paa ny skulde faa saadanne Sandflugtsomraader i Jylland, som vi har haft for ganske faa Aarhundreder tilbage, og som dengang ødelagde meget store Strækninger af god Jord.

Der er fundet et nyt Leje nede i Sdr. Resen, og i dette Leje frembringes de bedste Brunkul, der endnu er fundet i Jylland, saa vidt jeg ved; Kullene er i hvert Fald af meget god Kvalitet, og der er rigelige Mængder af dem. Dette Leje udnyttes stærkt for Tiden og har været en god Støtte i de